

Risikoen for at lave fejl

LUTHER VAR af den opfattelse, at Ordsprogenes Bog godt kunne »kaldes en bog om gode gerninger; i den lærer Salomon os at føre et godt levned, for Gud og mennesker.« Luther siger endog, at »enhver, der gerne vil være ærlig og god, gør vel i at bruge denne bog som daglig andagtsbog, ofte læse i den og se sig i spejl deri.«

Der er vist ikke mange, der benytter Ordsprogenes Bog på denne måde i dag. Oftest bruges den til at krydre bord- og lejlighedstaler med sentenser, hentet herfra, hentet fra Guds Ord, hvilket kalder latteren frem!

Luther mente i øvrigt, at mange *almindelige* ordsprog, som findes på ethvert sprog, »bunder i Guds værk og udspringer heraf, selv om de ikke er Guds Ord.«

OG GUDS ORD er såvist heller ikke de følgende sentenser, som jeg forleden fandt på bagsiden af en avis. Men derfor kan man jo godt spejle sig selv i dem alligevel. Sådan som man kan det med andre fyndord, der har en pointe. Ordene lød:

Den, som arbejder meget, laver mange fejl.

Den, som arbejder mindre, laver færre fejl.

Den, som slet ikke arbejder, laver ingen fejl.

Og den, som ingen fejl laver, bliver forfremmet!

I kristne kredse laves der mange fejl, både når der handles, tales og skrives. Det lyder ikke særligt opløftende, men sådan er det bare. Det er ikke kun *de andre*, der fejler. Vi gør det også.

Fejl skal ikke dyrkes. De skal justeres. Fejl skal ikke bortforklares, de skal erkendes og indrømmes. Men risikoen for at gøre fejl, når man taler, handler og skriver, skal ikke stække os i vor aktivitet.

Uheldigt for en kristen virksomhed er det i hvert fald, at folk, der er aktive

og dermed gør deres fejl, bliver passive af frygt for eller på grund af kritik fra folk, som ingen fejl laver, fordi de slet ikke laver noget.

EN KRISTEN, som ikke tør løbe risikoen for at gøre fejl, vinder næppe mange for Kristus.

Selv urmenighedens »store« personligheder gjorde deres store fejl. Det bedste eksempel herpå er Peter, som hyklede i Antiochia, og som Paulus derfor måtte irettesætte i skarpe vendinger. Det kan man læse om i det andet kapitel i Galaterbrevet.

Hvor jeg beundrer Peter! Ikke for hans fejl, men fordi han kom igen, ikke blev passiv, ikke holdt op med at gøre noget for sin Herre. Men fortsatte. Også med de fejl, han senere – givetvis – har gjort.

Han – og andre – bliver »forfremmet«. Om man i erhvervslivet og de kristne organisationer sikrer sig ved kun at forfremme dem, der ikke gør fejl, skal her være usagt.

Men Gud »forfremmer« ikke mennesker, der ikke gør fejl. Så ville der jo slet ikke være nogen i hans Himmel. Han har vist heller ikke speciel forkærlighed for dem, der ikke laver fejl, fordi de ikke arbejder.

HAN FORFREMME dem, der arbejder for Gud og sin næste med de risikoen, det indebærer for at begå fejl. Det værste er nemlig ikke at fejle, men det værste er *ikke* at bekende sine fejl.

Sådan gør Gud, fordi hans Søn som den eneste ikke gjorde fejl, skønt han handlede og talte meget.